

velse af et sådant næringsbrev, at den pågældende forinden havde bestået en særlig prøve, *ejendomsmæglerprøven*. Om udøvelsen af virksomhed som ejendomsmægler var der senest givet regler i handelsministeriets bekendtgørelse af 14. september 1938, hvorefter betegnelsen ejendomsmægler alene måtte benyttes af personer, der havde erhvervet næringsbrev som ejendomsmægler. *For erhvervsmæssig udøvelse af bistand ved ejendomshandler var næringsbrev ikke fornødent*. Ejendomskommissionærer og andre kunne uden nogen art af uddannelse og uden at have underkastet sig prøve bistå ved ejendomshandler; de behøvede ikke at opfylde kravet om retskaffen, vandel eller næringslovens øvrige betingelser og var heller ikke bundet af de for ejendomsmæglernes virksomhed givne forskrifter.

Dette forhold har ofte givet anledning til kritik, dels fordi publikum ved henvendelse til ukvalificerede kunne komme ud for skuffelser, dels som følge af at ejendomsmæglerne fandt det ubilligt, at der ikke knyttede sig en virkelig næringsret til næringsbrevet som ejendomsmægler, uanset at der for dettes erhvervelse er opstillet strengere betingelser end for almindelige næringsbreve, og uanset at ejendomsmæglerne i deres virksomhed er undergivet særlige forskrifter.

En betingelse for imødekommelse af ønsker om ændringer i den bestående ordning måtte det være, at behovet for ejendomsmæglere kunne blive dækket. Dette kan nu — efter hvad der oplyses i bemærkningerne til forslaget til den heromhandlede lov — siges at være tilfældet, idet i de senere år et stort antal personer har bestået ejendomsmæglerprøven og løst næringsbrev — efter de for handelsministeriet foreliggende oplysninger er antallet af personer, der hidtil har løst næringsbrev som ejendomsmægler, ca. 900. Handelsministeriet udarbejdede derfor efter forhandling med ejendomsmæglerkommissionen og danske ejendomskommissionærers landssammenslutning forslag til en lov om ændringer i næringsloven af 28. april 1931, ved hvilket det foresloges, at virksomhed som mellemmand ved køb og salg af faste ejendomme som hovederhverv alene skulle kunne udøves af ejendomsmæglere og af sådanne personer, som efter nærmere fastsatte regler havde fået tilladelse til at fortsætte den af dem hidtil drevne virksomhed med ydelse af bistand ved ejendomshandler. Der skulle dog ikke ske indskrænkning i sagføreres adgang til at medvirke ved køb og salg af faste ejendomme.